

[Christmas Møller.]

Jeg maa derfor paa mit Partis Vegne tage ethvert Forbehold overfor den Affattelse, man har givet § 2. Jeg maa være af den Anskuelse, at vi skal vise ganske overordentlig stor Varsomhed med hele den økonomiske Politik, dette er Udtryk for, og før vi faar nærmere Oplysninger i Udvalget om, hvad Regeringen eksempelvis har tænkt sig, vil jeg ikke kunne give Regeringen Tilsagn om at medvirke til dette.

§ 3 indeholder Bestemmelserne om de nuværende Haandværker- og Industrilaan og gaar ud paa, at man for en Periode af 3 Aar vil yde et Beløb af indtil 6 Mill. Kr., altsaa i Forhold til det nuværende en Nedsættelse med 3 Mill. Kr. Naar vi i Udvalget har faaet gode Oplysninger om, hvor det ikke fremgaar tilstrækkeligt af Bilagene, hvordan disse Laan har virket — for mit Parti foreligger Oplysning om, at Laanene ikke altid har virket lige godt —, vil vi kunne tage Stilling til Spørgsmaalet om disse Foranstaltningers Fortsættelse fra Statsmagtens Side, men vi vil i øvrigt, som jeg vist allerede har sagt, se velvilligt derpaa.

Hvad angaar Eksportkreditten, vil Ministeren jo give Udvalget Oplysninger om, hvordan den har virket, men han har allerede i sin Forelæggelsestale sagt, at der paa Eksportkreditten ikke er lidt noget Tab, idet Risikopræmien langt har opvejet den Smule Tab, der har været, og der er oven i Købet en Reservefond i Øjeblikket, saaledes at man kan imødegaa Tab, som eventuelt maatte komme.

Jeg forstaar disse Udtalelser fra Handelsministerens Side saaledes, at Laanene altid er afbetalt paa den Maade, som var stipuleret, da Staten gik ind for Kreditten; for hvis Forholdet er det, at man blot ikke har konstateret et Tab, men har ladet Laanet trække længere og længere ud — hvilket Banken jo kunde, fordi Staten stod inde med sin Garanti —, saa er Oplysningen jo ikke saa meget værd som i det Øjeblik, man ogsaa kan give den Oplysning, at Laanene er normalt betalt af saaledes som stipuleret.

Jeg vil endvidere gerne sige, at selv om jeg nok tror, at det vil være naturligt og rimeligt at foretage den Udvidelse, som Handelsministeren har foreslaaet, saa kan

det ikke nægtes, at det ud fra en konservativ Opfattelse af Samfundsforholdene og den økonomiske Udvikling vilde være langt mere tiltalende, om Staten ikke behøvede at foretage saadanne Foranstaltninger; og nægtes kan det da heller ikke, hvad jeg ogsaa synes, at Forslaget i nogen Grad bærer Vidnesbyrd om, at den højtærede Handelsminister ud fra sin Opfattelse ikke ugerne ser, at man kommer dybere og dybere ind paa dette Omraade.

Jeg vil yderligere pege paa, at det heller ikke kan nægtes, at der er noget skævt i denne Eksportkredit. Paa et af de Omraader, hvor Eksportkreditten spiller en meget stor Rolle, nemlig for Skibsværfterne, er Forholdet dette — den højtærede Handelsminister kan jo rette mig, hvis det ikke er rigtigt —, at der ydes en Eksportkredit for Bygning af danske Skibe til Salg i Udlandet — det ligger jo i selve Ordet, at det maa være saaledes —, altsaa til Konkurrence med de danske Rederier. Den danske Stat yder altsaa Eksportkredit ved Salg af Skibe til svenske, norske eller andre Rederier, hvorved de danske Rederier paaføres en Konkurrence, som maa siges at være noget ubillig, idet det dog vilde være rimeligt, om de danske Rederier havde Mulighed for at faa en lignende Hjælp som den, man i Virkeligheden gennem Hjælpen til de danske Skibsværfter yder de fremmede Rederier.

I § 4 stilles der 120 000 Kr. til Raadighed, hvilket er det samme Beløb, man har regnet med tidligere, og i § 7 400 000 Kr., hvilket er en Smule mere end det Beløb, man har regnet med tidligere, alt, naar man ser det under en 3-aarig Periodes Synsvinkel. Man kan sige, at de foreslaaede Foranstaltninger falder paa Linie med de Foranstaltninger, som fra anden Side og i andre Lande udføres gennem Handelsattachéer eller lignende, og man maa selvfølgelig se med Sympati paa, at man, naar vort nuværende udenrigsministerielle Apparat — vel nok noget imod den Forventning, man havde, da man gennemførte den kostbare udenrigsministerielle Reform i 1921 — ikke kan paatage sig denne Opgave, søger paa den her angivne Maade at hjælpe Erhvervslivet, hvilket ogsaa efter vor Opgave er en Statsopgave.

Den højtærede Handelsminister ned-